

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 222/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti K., s. r. o., K., zastúpenej advokátom JUDr. J. P., Č., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 35 T 199/2009 z 19. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti K., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. apríla 2010 telefaxom doručená sťažnosť (doplnená predložením originálu 20. apríla 2010) spoločnosti K., s. r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 35 T 199/2009 z 19. februára 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 26. septembra 2008 trestné oznámenie, na základe ktorého bola M. Š., O. (ďalej len „obvinená“), trestne stíhaná pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. d) a ods. 3 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a iné. V rámci trestného konania sťažovateľka ako poškodená uplatnila nárok na náhradu škody, ktorá jej bola trestnými činmi spôsobená.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „okresná prokuratúra“) 15. decembra 2009 pod sp. zn. 4 Pv 439/08 uzavrel s obvinenou dohodu o vine a treste, v ktorej okrem iného obvinená súhlasila s tým, aby ju okresný súd v rozsudku zaviazal nahradiť sťažovateľke škodu v sume 51 345,85 €. So zvyškom nároku na náhradu škody, ktorý predstavovali úroky z omeškania, bola sťažovateľka odkázaná na občianskoprávne konanie. Návrh na schválenie dohody o vine a treste okresná prokuratúra predložila okresnému súdu 16. decembra 2009 a na jeho základe okresný rozsudkom sp. zn. 35 T 199/2009 z 19. februára 2010 dohodu o vine a treste podľa § 334 ods. 1 a 4 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) schválil v navrhovanom znení.

Podľa názoru sťažovateľky okresný súd svojím rozsudkom z 19. februára 2010 porušil jej základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, čo odôvodňuje takto:

„Poškodená namieta, že neexistoval skutkový ani právny dôvod, aby jej nárok na úroky z omeškania nebol predmetom dohody o vine a treste, alebo aby súd takýto nárok pri posudzovaní návrhu prokurátora na schválenie dohody neuznal ako oprávnený a nesporný. Úroky z omeškania predstavujú príslušenstvo pohľadávky (§ 121 ods. 3 Obč. zákonníka). Uplatnený nárok na náhradu škody možno upresniť do doby, než sa súd odoberie na záverečnú poradu (NS ČSR 11 To 721/85). Riadne uplatnený nárok znamená, že nie sú žiadne pochybnosti o uplatnenom nároku, avšak zákon výslovne požaduje, aby boli z návrhu zrejmé dôvody a výška uplatneného nároku; stačí, ak poškodený ako dôvod uvedie, že skutkom uvedeným v uznesení o vznesení obvinenia mu bola spôsobená škoda a z tohto dôvodu si uplatňuje nárok na náhradu škody; pokiaľ ide o výšku nároku, treba uviesť aspoň konkrétnu minimálnu výšku spôsobenej škody, prípadne odkaz na dokument (písomnosť),

kde je výška určená; uplatnenú minimálnu výšku škody možno ďalej upresňovať až do doby, než sa súd na hlavnom pojednávaní (verejnom zasadnutí o odvolaní) odoberie na záverečnú poradu (komentár o Trestnom poriadku).

... Poškodená namieta, že rozsudok Okresného súdu v Žiline sp. zn. 35 T/199/2009 zo dňa 19. 4. 2010 neobsahuje odôvodnenie v rozsahu, ktoré by vec vyžadovala z hľadiska zákonnosti a spravodlivosti. Súd neuviedol žiadne skutočnosti, na základe ktorých považoval skutkový a právny stav za správny a úplný. Neobsahuje žiadne odôvodnenie z hľadiska spravodlivosti a primeranosti dohody o vine a treste ani zákonnosti z hľadiska zásad pre ukladanie trestov a účelu trestného konania. Poškodená takto namieta nielen absenciu odôvodnenia rozsudku, ale aj podstatné právne vady dohody o vine a treste a na základe nej aj rozsudku, ktoré poškodená uviedla vo svojom podnete zo dňa 8. 1. 2010 z hľadiska splnenia princípov zákonnosti trestu podľa zásad ukladania trestu a spravodlivosti a primeranosti dohody o vine a treste, ktoré sú základnými princípmi konania o dohode o vine a treste.

... Konanie o dohode o vine a treste je špecifická súčasť trestného konania, ktorej podstata je založená na dohode, ktorú uzavierajú prokurátor a obvinená za účasti poškodeného. Takáto dohoda má prvky súkromného práva, na rozdiel od verejného práva v rozhodovaní o treste v trestnom konaní. Súd schvaľuje dohodu a v nej dohodnutý trest ako štátny orgán verejného práva, ale schválenie sa týka aj súkromného prvku na strane účastníkov dohody predstavujúcich obvineného i poškodeného. Tento rozdiel je vyjadrený zvýraznením princípu spravodlivosti a primeranosti dohody a v ňom schváleného trestu. Poškodený má tak legitímne očakávania, že v takejto dohode bude jeho právo, jeho nárok a oprávnený záujem vyjadrený tak, že bude vo vzťahu k nemu splnený princíp spravodlivosti.

... Na základe uvedeného poškodená namieta, že v dôsledku podstatných právnych väd dohody o vine a treste, ktoré uviedol v podnete zo dňa 8. 1. 2010 pri rozsudku navrhnutý a schválený trest je v rozpore so zákonnosťou pri ukladaní trestov, či už zásad ukladania trestov alebo účelu trestu. Z hľadiska práv a oprávnených záujmov poškodenej napr. tiež neodráža možnosť uloženia trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom aj s probačným dohľadom podľa § 51 ods. 1, 2, 4 písm. d) Tr. zák. s uložením povinnosti zaplatiť v skúšobnej dobe dlh poškodenej.

... Poškodená namieta, že schválený trest a odkázanie poškodenej na občianske súdne konanie sú natolko v rozpore so zákonom, že dohodu nemožno považovať za

spravodlivú a primeranú. Poškodená namieta, že nie je možné jej právo na náhradu škody aj s úrokmi z omeškania a možnosť uloženia podmieneného trestu s probačnou povinnosťou zaplatiť dlh poškodenej oddelovať od práva na spravodlivú dohodu o vine a treste. Podstatou je skutočnosť, že dohoda musí byť spravodlivá nielen z pohľadu štátu, obvinenej - ale aj poškodeného. Inak nemožno hovoriť o spravodlivosti...

Sťažovateľ... namieta, že okresný súd:

a. nesprávne a nedôvodne schválil dohodu aj s výrokom, v ktorom odkázal poškodenú so zvyškom nároku (na úroky z omeškania) na občianske súdne konanie a

b. aplikoval ustanovenia Trestného poriadku, týkajúce sa podmienok konania o dohode o uznaní viny a uložení trestu v rozpore s ich znením a významom a v dôsledku toho je uznaná vina a uložený trest zjavne právne nesprávne a v extrémnom nesúlade s právnym poriadkom, v dôsledku toho

c. schválil trest, ktorý nezohľadňuje spravodlivosť vo vzťahu k právam, oprávneným záujmom a legitímnym očakávaniam poškodenej

d. rozhodnutie, ktorým schválil dohodu o vine a treste neobsahuje odôvodnenie v takom rozsahu, ako predpokladá účel a význam spravodlivého súdneho konania a účelu trestného konania. “

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 35 T/199/2009 zo dňa 19. 2. 2010 porušil základné právo sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Zrušuje rozsudok Okresného súdu v Žiline sp. zn. 35 T/199/2009 zo dňa 19. 2. 2010 a vracia mu vec, aby o nej znova konal a rozhodol.

Okresný súd v Žiline je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ (v tomto prípade sťažovateľka) domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

S prihliadnutím na uvedené je predmetom sťažnosti namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom okresného súdu sp. zn. 35 T 199/2009 z 19. februára 2010, a to tým, že okresný súd v namietanom rozhodnutí uložil obvinenej povinnosť nahradiť škodu iba v sume 51 345,85 € a vo zvyšku škody odkázal sťažovateľku na občianske súdne konanie.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou

o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Podľa § 46 ods. 1 Trestného poriadku poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody. Poškodený má právo v prípadoch ustanovených týmto zákonom sa vyjadriť, či súhlasí s trestným stíhaním, má právo uplatniť nárok na náhradu škody, robiť návrhy na vykonanie dôkazov alebo na ich doplnenie, predkladať dôkazy, nazerať do spisov a preštudovať ich, zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní a na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní alebo o dohode o priznaní viny a prijatí trestu, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, má právo záverečnej reči a právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje.

Podľa § 231 písm. b) Trestného poriadku iba prokurátor je oprávnený v prípravnom konaní uzavrieť s obvineným dohodu o vine a treste a podať návrh súdu na jej schválenie...

Podľa § 232 ods. 1 Trestného poriadku ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú záver, že skutok je trestným činom a spáchal ho obvinený, ktorý sa k spáchaniu skutku priznal, uznal vinu a dôkazy nasvedčujú pravdivosti

jeho priznania, môže prokurátor začať konanie o dohode o vine a treste na podnet obvineného alebo aj bez takého podnetu.

Podľa § 232 ods. 2 Trestného poriadku na konanie o dohode o vine a treste prokurátor predvolá obvineného; o čase a mieste konania upovedomí obhajcu obvineného a poškodeného...

Podľa § 232 ods. 3 Trestného poriadku ak došlo k dohode o vine, treste a ďalších výrokoch, prokurátor podá na súd v rozsahu dohody návrh na schválenie dohody o vine a treste... Ak nedošlo k dohode o náhrade škody, prokurátor navrhne, aby súd poškodeného odkázal s nárokom na náhradu škody alebo jej časti na občianske súdne konanie alebo iné konanie.

Podľa § 232 ods. 7 písm. d) Trestného poriadku dohoda o vine a treste obsahuje rozsah a spôsob náhrady škody, ak bola činom spôsobená.

Podľa § 232 ods. 8 Trestného poriadku dohodu o vine a treste podpíšu na znak súhlasu prokurátor, obvinený, obhajca a poškodený, ak úspešne uplatnil nárok na náhradu škody a zúčastnil sa konania.

Podľa § 232 ods. 9 Trestného poriadku ak nedôjde k dohode o vine a treste, prokurátor o tom vykoná záznam do spisu.

Podľa § 233 ods. 1 Trestného poriadku ak osoby uvedené v § 232 ods. 2 uzavreli dohodu o vine a treste, prípadne o ďalších výrokoch, prokurátor podá súdu návrh na schválenie tejto dohody.

Podľa § 331 ods. 1 Trestného poriadku návrh dohody o vine a treste na súde preskúma predseda senátu a podľa jeho obsahu a podľa obsahu spisu

a) určí termín verejného zasadnutia na rozhodnutie o návrhu dohody o vine a treste, alebo

b) návrh dohody o vine a treste odmietne, ak zistí závažné porušenie procesných predpisov, najmä porušenie práva na obhajobu, alebo ak navrhovaná dohoda o vine a treste je zrejme neprimeraná.

Podľa § 334 ods. 1 Trestného poriadku súd môže rozhodovať len o skutku, jeho právnej kvalifikácii, primeranosti trestu, ochrannom opatrení vo vzťahu k obvinenému, ako aj o výroku na náhradu škody v rozsahu uvedenom v návrhu na dohodu o vine a treste, ak obvinený odpovedal na všetky otázky „áno“.

Podľa § 334 ods. 2 Trestného poriadku ak súd dohodu o vine a treste, ktorá v navrhnutom znení nie je zrejme neprimeraná, ale ju nepovažuje za spravodlivú, oznámi svoje výhrady stranám, ktoré môžu navrhnúť nové znenie dohody o vine a treste. Na ten účel súd preruší verejné zasadnutie na potrebný čas. Ak sa strany dohodnú, postupuje sa primerane podľa odseku 4; ak s dohodou o vine a treste nesúhlasí poškodený, postupuje sa primerane podľa § 232 ods. 3 posledná veta...

V zmysle stabilnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi vťahujúcimi sa na konkrétne konanie (napr. II. ÚS 181/06). Teda ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

Z obsahu sťažnosti sťažovateľky, ale ani z obsahu listín tvoriacich prílohu sťažnosti nevyplýva žiadna skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné dôvodne tvrdiť, že okresný súd pri rozhodovaní o schválení dohody o vine a treste uzavretej medzi prokurátorom okresnej prokuratúry a obvinenou postupoval v rozpore s ktorýmkoľvek ustanovením procesného predpisu, ktorým je v danom prípade Trestný poriadok. Dohodu o vine a treste z 15. decembra 2009 v znení, v akom bola napadnutým rozsudkom okresného súdu schválená, podpísala obvinená, prokurátor okresnej prokuratúry a splnomocnenec sťažovateľky s uvedením, že „*S dohodou súhlasia*“. Okresný súd dohodu o vine a treste podľa § 334 ods. 1 a 4 Trestného poriadku schválil, čo potvrdil svojím rozsudkom

z 19. februára 2010. Sťažovateľku podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku v súlade s návrhom okresného prokurátora podľa § 232 ods. 3 Trestného poriadku odkázal v časti nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Je bez akýchkoľvek pochybností (pozri citované ustanovenia Trestného poriadku), že okresný súd postupoval iba na základe ustanovení príslušných noriem zákonného predpisu a v súlade s nimi (zvlášť je potrebné poukázať na § 334 ods. 1 v súvislosti s § 232 ods. 3 Trestného poriadku) a z ich rámca žiadnym spôsobom nevybočil. Podľa názoru ústavného súdu inak v tejto trestnej veci ani postupovať nemohol. Trestný poriadok presne vymedzuje, o čom môže všeobecný súd rozhodovať a rozhodnúť v prípade návrhu prokurátora na dohodu o vine a treste. Vo výklade a aplikácii na vec sa vzťahujúcich ustanovení Trestného poriadku okresným súdom ústavný súd nezistil žiaden rozpor s ústavou. Okresný súd rozhodol o návrhu prokurátora okresnej prokuratúry tak, ako bola dohoda o vine a treste uzavretá, pretože ju považoval za primeranú a spravodlivú, t. j. postupoval v súlade s § 334 Trestného poriadku. Rovnako odôvodnenie rozsudku okresného súdu obsahuje náležitosti vyžadované ustanovením § 168 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku, ktorým sa schválila dohoda o vine a treste, súd stručne uvedie najmä priebeh konania o dohode a jeho výsledok, odpovede obvineného na otázky uvedené v § 333 ods. 3... V tejto súvislosti teda nemožno prijať záver sťažovateľky o nedostatku odôvodnenia rozsudku. Je nutné podotknúť, že prioritu dohody o vine a treste predstavuje uznanie viny obvineným a dohoda na treste. Trestný poriadok ráta aj s možnosťou, že v rámci dohody o vine a treste nedôjde medzi obvineným a poškodeným k dohode o náhrade škody (čo bol aj tento prípad, ako to vyplýva zo zápisnice o konaní o dohode o vine a treste z 15. decembra 2009). To však nepredstavuje prekážku uzavretia dohody o vine a treste ako takej a k jej následnému schváleniu všeobecným súdom a jej potvrdeniu rozsudkom. Avšak súd v takom prípade poškodeného odkáže s nárokom na náhradu škody alebo jej časti na občianske súdne konanie alebo iné konanie. V takomto postupe všeobecného súdu (v danom prípade okresného súdu) nemožno vidieť „nespravodlivosť“ dohody o vine a treste vo vzťahu k sťažovateľke, ktorá v konečnom dôsledku o svoj nárok „neprišla“, len sa o ňom rozhodne v inom konaní. Skutočnosť, že sťažovateľka sa so závermi uvedenými v rozsudku okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť

k záveru o porušení jej základných práv zaručených ústavou napadnutým rozhodnutím okresného súdu.

Ústavný súd neakceptoval argumentáciu sťažovateľky, že nárok na náhradu škody spočívajúci v úrokoch z omeškania nebol predmetom dohody o vine a treste. Naopak, už zo samotného znenia dohody vyplýva, že tento nárok bol jej predmetom a v tejto časti bola sťažovateľka odkázaná na občianske súdne konanie, s čím napokon súhlasila, na znak čoho dohodu jej splnomocnený zástupca podpísal. Rovnako tvrdenie sťažovateľky o neuznaní nároku v tejto časti ako „oprávneného“ nie je ničím podložené. Okresný súd v napadnutom rozsudku neuviedol ani nenaznačil, že by tento nárok sťažovateľky bol neoprávneným, iba sťažovateľku v tejto časti odkázal na iné – občianske – súdne konanie, čo nepredstavuje žiaden rozpor so znením relevantného zákona.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a napadnutým rozsudkom okresného súdu sp. zn. 35 T 199/2009 z 19. februára 2010 chýba akákoľvek príčinná súvislosť, preto sťažnosť sťažovateľky bolo potrebné odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2010